

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 120/04-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť A. M., N., zastúpenej advokátom Mgr. T. K., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia základného práva slobodne prijímať informácie podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11 S 64/02-34 z 3. decembra 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. marca 2003 telefaxom doručená (na poštovú prepravu odovzdaná 14. marca 2003) a 28. júna 2004 doplnená sťažnosť A. M., N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. T. K., Advokátska kancelária, B., ktorou namietala porušenie základného práva slobodne prijímať informácie podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 11 S 64/02-34 z 3. decembra 2002 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka 18. apríla 2002 požiadala obec Brunovce, Obecný úrad Brunovce (ďalej aj „povinná osoba“) o sprístupnenie nasledovných informácií:

„1. Žiadam zaslať informáciu, presne za ktoré nehnuteľnosti žiadate odo mňa miestne dane:
a) ich presné rozlohy, b) číslo parcely, c) sadzbu za m².

2. Žiadam o informáciu o všetkých Vašich vydržaniach: Zoznam všetkých parcel, nehnuteľností v k. ú. Brunovce, ktoré ste vydržali resp. previedli na obec Brunovce.

3. Žiadam informáciu, mená všetkých platných poslancov OZ Brunovce v súčasnosti.

4. Žiadam o zaslanie kópií, zápisníc a uznesení zo zasadaní OZ Brunovce od r. 1998 dodnes.

5. Žiadam o zaslanie zoznamu mien poslancov OZ Brunovce, ktorí vo vol. období 1990 -1994 schválili uznesením podanie žaloby na súd, voči kúpnej zmluve, ktorou som nadobudla majetky v lokalite k. ú. Brunovce – „Baraky“ od p. Š. Toto uznesenie dodal starosta obce Brunovce Okresnému súdu v Trenčíne, ako dôkaz o schválení začatia súdneho sporu obecným zastupiteľstvom. Taktiež žiadam aj všetky kópie uznesení OZ Brunovce v tejto veci.

6. Žiadam kópie dokladov, ktoré preukazujú koľko zaplatila obec Brunovce z finančných prostriedkov obce advokátovi JUDr. K. za jeho služby, teda i za súdne spory, ktoré vediete proti mne, od r. 1990 do dnešného dňa.

7. Žiadam informáciu, v ktorom roku obecné zastupiteľstvo schválilo právne zastupovanie JUDr. K. v súdnych sporoch obce Brunovce, a kópiu tohto uznesenia.

Za vybavenie ďakujem, požadované informácie žiadam zaslať v zmysle zákona 211/2000 Z. z. na hore uvedenú adresu“.

Na uvedenú žiadosť sťažovateľky bola doručená 6. mája 2002 odpoveď povinnej osoby z 27. apríla 2002 tohto znenia:

„k bodu 1)

Miestne dane od Vás žiadame zaplatiť za nasledovné nehnuteľnosti:

parc. č. 106 – orná pôda o výmere 1 876 m² – ročná sadzba dane 0,75 % z ceny pôdy (10, Sk/m²)

*parc. č. 115 – orná pôda o výmere 3 695 m² – ročná sadzba ako u parc. č. 106
záhradná chata o výmere 25 m² – ročná sadzba dane 4,50 Sk/m²*

k bodu 2)

Informácia o vydržaných nehnuteľnostiach obce Brunovce sa nachádza na Krajskom súde v Trenčíne – prebieha súdny spor

k bodu 3)

Poslanci OZ Brunovce – Ing. P. P., J. Č., J. J., M. J., M. M., I. M., R. Š., J. J. Ďalší poslanec OZ bude prizvaný podľa poradia.

k bodu 4)

Kópie zápisníc a uznesení zo zasadaní OZ Brunovce boli priebežne zverejňované.

k bodu 5)

Nakoľko obec Brunovce je s Vami v súdnom konaní o určenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy táto informácia sa taktiež nachádza v súdnom spise Krajského súdu v Trenčíne.

k bodu 6)

Ako v bode 5)

k bodu 7)

Právne zastupovanie obce JUDr. J. K. nemusí byť schválené obecným zastupiteľstvom, štatutárnym zástupcom obce je starosta obce, ktorý má právo zvoliť si pre obec právneho zástupcu“.

Podľa názoru sťažovateľky povinná osoba jej odpoveďou z 27. apríla 2002 sprístupnila iba časť informácií. „Informácie požadované podľa bodov 2, 4, 5 a 6 (...) nesprístupnil a ani nevydal rozhodnutie o nesprístupnení informácií. V prípade informácií požadovaných pod bodmi 2, 5, 6 uviedla povinná osoba v odpovedi na žiadosť sťažovateľa o informácie, že požadované informácie sa nachádzajú v súdnom spise na Krajskom súde v Trenčíne. V prípade informácie požadovanej pod bodom 4 povinná osoba uviedla, že kópie uznesení a zápisníc zo zasadnutia obecného zastupiteľstva v Brunovciach boli priebežne zverejňované“.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že v zmysle § 17 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) - ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“ lehota na vydanie rozhodnutia o nesprístupnení požadovaných informácií uplynula 28. apríla 2002. Na základe uplynutia lehoty došlo podľa sťažovateľky k vydaniu rozhodnutia o nesprístupnení informácií v zmysle § 18 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

V zákonnej lehote, t. j. 9. mája 2002, podala sťažovateľka *„odvolanie proti rozhodnutiu Obecného úradu obce Brunovce o nesprístupnení informácií“*.

V zmysle § 19 zákona o slobodnom prístupe k informáciám ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce. Starosta obce Brunovce ako odvolací orgán však na odvolanie sťažovateľky nijako nereagoval, o jej odvolaní nerozhodol. Sťažovateľka poukázala na to, že nevydaním rozhodnutia o odvolaní do zákonom určeného dátumu, v danom prípade do 23. júna 2002, došlo v zmysle § 19 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám k vydaniu rozhodnutia starostu obce Brunovce, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľky z 9. mája 2002 a potvrdil rozhodnutie obecného úradu obce Brunovce.

Sťažovateľka podala v zákonnej lehote na krajskom súde žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obecného úradu obce Brunovce vydaného v zmysle § 18 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám a rozhodnutia starostu obce Brunovce vydaného v zmysle § 19 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Krajský súd v Trenčíne svojím rozsudkom č. k. 11 S 64/02-34 z 3. decembra 2002 žalobu sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka uviedla, že *„Svoje rozhodnutie Krajský súd v Trenčíne odôvodnil skutočnosťou, že ako žalovaný bola označená obec Brunovce a nie jej starosta ako správny orgán, pričom toto procesné pochybenie bráni podľa názoru súdu vecnému vybaveniu žaloby. Ďalej Krajský súd v Trenčíne odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že neprišlo k vydaniu rozhodnutia v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. nakoľko obec Brunovce v odpovedi na žiadosť o informácie odkázala na tzv. zverejnenú informáciu a sťažovateľka mala postupovať v zmysle ustanovení § 7 ods. 2 citovaného zákona“*.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jej práva na prijímanie informácií garantovaného v zmysle čl. 26 ods. 2 ústavy a práva na preskúmanie

zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktorým bola ukrátená na svojich právach, garantovaného v zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy.

K namietanému porušeniu čl. 26 ústavy sťažovateľka zhrnula svoje námietky tak, že: *„rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11 S 64/02-34 zo dňa 03. 12. 2002 predstavuje (...) zásah do ústavného práva sťažovateľky na prijímanie informácií, nakoľko zamietnutím žaloby sťažovateľky bola súdom de facto potvrdená možnosť administratívnych orgánov obmedzovať základné práva nad rámec stanovený zákonom ako aj ústavou. Zásah súdu (rovnako ako predtým zásah administratívnych orgánov) do základného práva sťažovateľky bol uskutočnený bez splnenia materiálnych podmienok, ktoré sú podľa čl. 26 ods. 4 ústavy nevyhnutné na akékoľvek obmedzenie práva na informácie.“*

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd napadnutý rozsudok *„odôvodnil takými právnymi závermi, ktoré boli arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň mali za následok porušenie základného práva. (...) Krajský súd v Trenčíne neuviedol vo svojom rozhodnutí zákonné dôvody zamietnutia žaloby. V odôvodnení nesprávne právne posúdil skutkový stav a vychádzal zo skutočnosti, že nebolo vydané žiadne správne rozhodnutie, ktoré by bolo možno preskúmať. Tento právny názor však nemá oporu v zákone a spôsobuje zásah do subjektívnych práv sťažovateľky. (...) Napadnuté rozhodnutie je rovnako nedostatočne odôvodnené. Krajský súd sa pri svojom rozhodnutí nevysporiadal s právnymi argumentmi uvedenými sťažovateľkou v žalobe ako aj skutočnosti uvedené zástupcom sťažovateľky na pojednávaní. Odôvodnenie rozsudku je mimoriadne stručné a podstatu rozhodnutia vo veci nedostatočne opisuje v dvoch odsekoch. Máme za to, že napadnuté rozhodnutie je takto aj v rozpore s ustanovením § 157 ods. 3 Osp.*

Vzhľadom na vyššie uvedené možno napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne označiť ako svojvoľné, bez akejkoľvek opory v zákone rovnako ako rozhodnutie vecne z ústavnoprávneho hľadiska nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Sťažovateľka napadla žalobou rozhodnutia správnych orgánov, ktoré citelne zasiahli do jej zákonom ako aj ústavou garantovaných práv. Krajský súd v Trenčíne odmietol v rozpore so zákonom preskúmať zákonnosť napadnutých rozhodnutí a žalobu zamietol z formálnych dôvodov nemajúcich oporu v zákone. Všeobecný zákon upravujúci súdne konanie nie je možné v žiadnom prípade vykladať v rozpore s ustanoveniami čl. 152 ods. 4

ústavy. Máme za to, že žiaden zákon nevytlúčil preskúmanie a rozhodnutie súdu na základe žaloby o napadnutých rozhodnutiach orgánov. Tým, že Krajský súd v Trenčíne nepreskúmal napadnuté rozhodnutia ukracujúce sťažovateľku na právach, porušil právo sťažovateľky garantované v zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy“.

Vzhľadom najmä na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vyniesol tento nález:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11 S 64/02-34 zo dňa 03. 12. 2002 bolo porušené právo sťažovateľky na prijímanie informácií garantovaného v zmysle čl. 26 ods. 2 ústavy a právo sťažovateľky na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktorým bola ukrátená na svojich právach garantované v zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy.

2. Napadnutý rozsudok sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť sťažovateľke na účet jej právneho zástupcu finančné zadostučinenie vo výške 50.000,- Sk (slovom: desaťtisíc slovenských korún)“.

Sťažovateľka si uplatnila aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. (...)

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanovuje inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11 S 64/02-34 z 3. decembra 2002 došlo k porušeniu jej základného práva slobodne prijímať informácie podľa čl. 26 ods. 2 ústavy a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že: „*Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu súd vychádzal z podmienky konania v zmysle § 19 ods. 4 zákona, podľa ktorej v súdnom konaní možno preskúmať len rozhodnutie o odmietnutí žiadosti. V § 18 ods. 3 zákona sa presne definuje, že za rozhodnutie o odmietnutí žiadosti sa považuje neposkytnutie informácie, či nevydanie rozhodnutia o neprístupnení informácie. V danom prípade, ako to vyplýva zo správneho spisu, nejde o rozhodnutie o odmietnutí žiadosti a preto nie je splnená podmienka pre postup podľa § 247 a nasl. O. s. p. Povinná osoba poskytla žalobkyni požadované informácie spôsobom podľa § 16 zákona v zákonom stanovenej lehote a ak žalobkyňa trvala na sprístupnení už zverejnených informácií, mala postupovať podľa § 7 ods. 2 zákona, t. j. oznámiť povinnej osobe, že trvá na priamom sprístupnení informácie.*

Podľa § 250 ods. 4 O. s. p. žalovaným správnym orgánom je správny orgán, ktorý rozhodoval v správnom konaní v poslednom stupni. V žalobe je napadnuté fiktívne rozhodnutie odvolacieho orgánu, t. j. starostu obce, ktorý rozhoduje o odvolaniach proti rozhodnutiam obecného úradu, avšak ako účastníka konania na strane žalovanej žalobkyňa označila obec Brunovce, ktorá nie je správnym orgánom. Toto procesné pochybenie bráni vecnému vybaveniu žaloby, pričom pri zastúpení žalobkyne advokátom poučovacia povinnosť súdu o odstránení väd žaloby neprichádza do úvahy (§ 246c, § 5 O. s. p.). Z uvedených dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú zamietol (§ 250j ods. 1 O. s. p.) bez toho, aby sa zaoberal ostatnými dôvodmi žaloby“.

Ústavný súd už judikoval, že čl. 46 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Zároveň je v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy možné domáhať sa práv podľa čl. 46

ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú. Všeobecné súdy poskytujú ochranu vyplývajúcu z citovaného článku ústavy tak, že postupujú v konaní súcviazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 139/02, I. ÚS 203/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky so skutkovým zistením a právnym názorom krajského súdu („v odôvodnení nesprávne právne posúdil skutkový stav a vychádzal zo skutočnosti, že nebolo vydané žiadne správne rozhodnutie, ktoré by bolo možno preskúmať“), teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení vo veci sťažovateľky.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by rozsudok krajského súdu č. k. 11 S 64/02-34 z 3. decembra 2002 bolo potrebné považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad krajského súdu z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný, tak aby jeho následkom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 26 ods. 2 ústavy.

Pokiaľ ide o namietané odôvodnenie napadnutého rozhodnutia („je rovnako nedostatočne odôvodnené. Krajský súd sa pri svojom rozhodnutí nevysporiadal s právnymi

argumentmi uvedenými sťažovateľkou v žalobe ako aj skutočnosti uvedené zástupcom sťažovateľky na pojednávaní“), sťažovateľke možno snád' prisvedčiť v tom, že napadnutý rozsudok mal byť vo svojom odôvodnení obsiahlejší („odôvodnenie rozsudku je mimoriadne stručné“), nie však v tom, že samotný výrok porušil ústavou zaručené práva sťažovateľky.

Podľa § 157 Občianskeho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdil zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil (ods. 2). V záujme výchovného pôsobenia rozsudku dbá súd na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a zaoberalo sa príčinami sporu (ods. 3).

Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ústavy vykladať a uplatňovať s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie súdu musí viesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Z citovaného článku ústavy však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za základný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka, ktorá bola kvalifikovane zastúpená pred všeobecným súdom, vo svojej sťažnosti neuviedla žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnutý rozsudok, ktorý obsahuje stručné odôvodnenie, je postihnutý takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o tom, že by uvedené rozhodnutie bolo „svojvoľné, bez akejkoľvek opory v zákone rovnako ako rozhodnutie vecne z ústavnoprávneho hľadiska nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov“, čím malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy,

a v konečnom dôsledku záver o porušení práva sťažovateľky slobodne prijímať informácie podľa čl. 26 ods. 2 ústavy, tak ako to tvrdila vo svojej sťažnosti.

Ohľadom zistenia skutkového stavu sťažovateľka v podstate namietala, že krajský súd nesprávne posúdil skutkový stav, keď dospel k záveru, že *„v danom prípade (...) nejde o rozhodnutie o odmietnutí žiadosti (...) a preto nie je splnená podmienka pre postup podľa § 247 a nasl. O. s. p.“*.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa označeného článku ústavy.

Taktiež námietku sťažovateľky, že *„označenie obce Brunovce ako žalovaného pri zachovaní všetkých podstatných náležitostí potrebných na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov verejnej správy zasahujúcich do subjektívnych práv sťažovateľky nemôže byť vecnou prekážkou konania súdu vo veci samej,“* nemožno akceptovať už ani preto, lebo podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám obec (povinná osoba podľa § 2 ods. 1) a starosta (odvolací orgán podľa § 19 ods. 2) ako inštančne oddelené orgány, ktoré majú rôzne kompetencie, môžu v tej-ktorej veci aj inak, teda rozporne rozhodnúť, a preto neobstojí tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd *„žalobu zamietol z formálnych dôvodov nemajúcich oporu v zákone“*.

Pretože s ohľadom na uvedené neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietané rozhodnutie krajského súdu mohol po prijatí na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 26 ods. 2 a čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2004